

hensigtsmæssigt, administrere denne Bevilling for uforudsete Tilfælde. Ganske vist har han det samme Ansvar, som enhver Minister har, der administrerer en given Bevilling, nemlig Ansvar for, at den administreres forsvarligt; men Pengene ere bevilgede. Naar Ordningen derimod er den, som er hjemlet hos os, er Forholdet et helt andet, saa staa Ministeren over for slige Udgifter uden Bevilling. Han anvender Pengene paa sin Risico, han staa til Ansvar for dem, ikke efter Reglerne om det almindelige administrative Ansvar for en fornuftig Anvendelse af Bevillingerne, men som for ubevilgede, uhjemlede Penge, han skal søge godkjendte og have godkjendte af Rigsdagen, paa samme Maade, som Rigsdagen ellers disponerer over Statens Finantser. Han skal have Disposition fra Rigsdagens Side af samme Beskaffenhed som den, Rigsdagen udøver, naar den giver Bevillingen. Derfor er Efterbevillingen i sit Væsen og sin Natur ganske den samme Myndighed underordnet som Forudbevillingerne. Der er ingen Forskjel paa det. Det er altsaa det stærke Baand, man vilde lægge paa Ministrene; det er det, der har begrundet og foranlediget den Ordning, vi have hos os. Meningen er altsaa den, at en Minister ganske vist maa kunne afholde uforudsete Udgifter; men idet han afholder disse Udgifter, skal han vide, at han ikke afholder dem efter sit Skjøn, ikke efter sin Opfattelse af, hvad der er godt og fornuftigt, men paa Rigsdagens Vegne. Det, han altsaa skal spørge sig selv om, er, hvad vil Rigsdagen give sit Samtykke til, hvad anser den for en god og fornuftig Maade at anvende Statens Penge paa? I det Tilfælde har han ikke Lov til at spørge om egen Mening, men om Rigsdagens Mening. Der er altsaa en stor Forskjel mellem Systemet for uforudselige Udgifter med en rund Sum, bevilgede til det Diemed, og det System, vi have i vor Praxis. Dette System, som vi have, er altsaa saa langt fra en Opgivelse af Grundlovens § 49, at det tværtimod er en absolut, konsekvent, ubetinget Fastholden af Grundlovens § 49, af den fuldstændige Bevillingsmyndighed, af Ministerens totale Afhængighed af Folke-repræsentationen i alle Finantsager. Dette Princip, som er vort Princip, fører til, at Ministeren maa være ansvarlig for enhver Udgift, han gjør, som ikke vinder Rigsdagens Samtykke, og denne Regel er aldeles ikke ubillig, den fører aldeles ikke til alle de Gjenvordigheder og Vanskeligheder, man saa jævnlig ser fremsatte. Hvis det skulde være Net, siger man, vilde man aldrig faae Folk til at overtage Regjeringen i et Land som dette. Men det er aldeles ikke rigtigt; der er ikke Spor af Vanskelighed, og at der ingen Vanskelighed og ingen Fare er ved en saadan Regel, fremgaar tydeligst deraf, at vi nu have haft denne Regel, som har været anerkjendt fra Repræsentationens Side og anvendt navnlig af den anlagde Myndighed i de 30 Aar, vi have haft en fri

Forfatning, og der er kun to Tilfælde, hvor det har givet Anledning til Tiltale, hvor Regjeringen ikke har faaet dette Samtykke. Det viser, at praktisk er der i Virkeligheden ingen Vanskelighed. Men, vel at mærke, i dette System er der Anerkjendelse af een Ting. Der er en Forudsætning, uden hvilken dette System ikke vil kunne bruges og gennemføres, og det er, at Ministrene staa i et saadant Forhold til Repræsentationen, at de virkelig kunne have nogen grundet Mening om, hvad der er Repræsentationens Opfattelse af Statens Vel, hvad der er godt og nyttigt for Staten. Ganske vist, forlader man dette, som i Grunden er Meningen i enhver Forfatning, skal man ikke vente, at dette Princip kan staa til; thi saa er der ikke Noget i Forfatningen, der kan staa til. Naar man overhovedet vælter Grundpillerne ovenende, skal man ikke tro, at nogen enkelt Stage af Suset kan blive staaende. Det er altsaa ikke nogen berettiget Indvending fra det ærede Medlems Side, naar han i Gaar fremhævede, at den sande Mening og den sande Virkning af det parlamentariske System viste sig i det politiske Ansvar, i Afhængigheden, men ikke i den juridiske Afhængighed. Det er ganske sandt, siger jeg, jeg er enig med det ærede Medlem i, at saaledes er det (Nimestad: Ja!). Ja vel! Og derfor viser det sig ogsaa, at dette politiske Ansvar er fuldstændig tilstrækkeligt, vel at mærke, naar det er parlamentarisk i Orden, saa er der Ingen, der forlanger mere af et Ministerium, end at det skal anerkjende sit politiske Ansvar, sin politiske Afhængighed, og det viser sig jo, at det gaar fortreffeligt, naar der er Overensstemmelse til Stede. Naar Regjeringen er parlamentarisk, saa er der ikke Spor af Vanskeligheder; men naar vi komme udenfor de parlamentariske Regler, naar vi forlade dette Princip, ja, saa ser jeg ikke rettere, end at saa maa det juridiske Ansvar vise sig, og saa gaar det i Stykker; saa holder det ikke længere mellem Ministeriet og Repræsentationen, og saa holder heller ikke en Bestemmelse som den i Grundlovens § 49. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at § 21 er et fuldstændig korrekt Udtryk for Grundlovens Regel i § 49. Jeg erkjender ikke, at denne Regel er undergaaet nogen som helst Forandring eller Modifikation ved senere Praxis. Jeg fastholder, at den Ordning, som vi have gennemført i vore Finantslove, er en straffe Gjennemførelse af Grundlovens § 49, og at det var Meningen, at det skulde være saaledes, og at sølgelig ingen Straffesats, som knyttes til § 49, kan udtrykke nogen anden Tanke end den, der er udtrykt i § 21. At forlade dette er at forlade Grundloven paa en aldeles aaben, klar og utvetydig Maade. Heller ikke er det rigtigt, som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds i Anledning af denne Paragraf bemærkede, at vi der ville paa-lægge Ministeriet et Ansvar uden for de almindelige Regler om Erstatning, det er aldeles ikke Til-